

ligt Forslag. Det lige omtalte Forslag er udarbejdet af Sekretariatet, og det er forelagt med saa forsigtige Udtryk, at der siges som saa: „Til at danne Udgangspunkt for Forhandling om en saadan eventuel ny Lov har Socialraadets Sekretariat paa Grundlag af Konventionsforslaget udarbejdet følgende Lovudkast“. Med saa forsigtige Ord forelægger Socialraadets Sekretariat et Forslag, der skulde dække Konventionsudkastets Krav.

Jeg forstaaer denne Forsigtighed. Thi jeg tror, at naar man i et Udvalg kommer til at forhandle om dette Spørgsmaal, vil man ganske vist fra alle Sider være enig om at paaskønne de humane Bevæggrunde, der utvivlsomt har ligget til Grund for Arbejdet paa Konferencen i Washington; men lige saa vist er jeg overbevist om, at saa snart man kommer til et virkelig indgaende sagligt Arbejde i Udvalget, vil der ikke findes et eneste af Rigsdagens Partier, som vil opretholde et Forslag, der kan siges strengt taget at dække Konventionsudkastet. En Grund til, at det vil gaa saaledes, er efter min Overbevisning, at dette Udcast i nogen Maade har den Mangel, som Kvinderne vovede saa kraftig at pege paa i deres Henvendelse til vort Parti: at det øjensynligt er bygget paa et teoretisk internationalt Grundlag, at der her i Virkeligheden har været for ringe Kontakt med det praktiske Livs Udvikling. Vi staaer her i Danmark paa dette Omraade allerede med sociale Resultater, som i mange Henseender er bedre end det, der vil naas ved en Gennemførelse af et Lovforslag, der dækker Konventionsudkastet.

Naar f. Eks. Konventionsudkastet slet og ret kræver, at en Kvinde under ingen Omstændigheder maa arbejde de første 6 Uger efter Fødselen, mener jeg, at den Bestemmelse, vi i Øjeblikket har i vor Fabriklov, og som siger, at en Kvinde i en saadan Fabrikvirksomhed ikke maa arbejde de første 4 Uger efter en Fødsel, medmindre hun ved Lægeattest kan faa godtgjort, at hun kan gøre det uden Skade for sit og Barnets Helbred, er en ikke blot praktisk set bedre, men ogsaa mere human Bestemmelse. Lad mig sætte det Tilfælde, at en ung Kvinde, der bor hjemme hos sin Moder, føder et Barn. Hvis denne Kvinde har en velbetalt Stilling og er en sund og kraftig

Kvinde, som allerede 14 Dage efter Fødselen er fuldt arbejdsdygtig, og hun kan skaffe Lægeattest for, at hun uden Skade kan optage sit Arbejde, naar hendes Moder passer det lille Barn, er det efter min Mening ikke blot en upraktisk, men ogsaa en inhuman Optræden — baade overfor hende og overfor det Barn, som hun maaske væsentligt ved sin Arbejdskraft skal forsørge — at tvinge denne unge Kvinde til at nøjes med en Dagpenge paa 3 Kr. i Stedet for at tillade hende efter 14 Dages eller 3 Ugers Forløb at vende tilbage til sit velbetalte Arbejde. Det er tilfredsstillende at se, at i det Forslag, som Landstingsmand Steincke i sin Bog om Fremtidens Forsørgelsesvæsen har paragraferet paa dette Omraade, er han dybt uenig med Konventionsudkastet; jeg er her fuldkommen enig med Landstingsmand Steincke.

Der er andre Punkter, hvor Konventionsudkastet med Grund kan kritiseres. Naar f. Eks. Konventionsudkastet ikke en Gang har Kravet om, at en Moder for at opnaa Dagpenge af det offentlige, Stat eller Kommune, skal have sit Barn hos sig, synes jeg, man er ude i noget, som ikke har Spor med human Lovgivning at gøre. I vor Fabriklovgivning har vi den Bestemmelse, at en Arbejderske, som faar et Barn, og som derfor — medmindre hun skaffer den omtalte Lægeattest — i 4 Uger er udelukket fra at arbejde paa Fabrikken, i Trængseltilfælde har Ret til Understøttelse uden Fattighjælps Virkning, men vel at mærke kun, forsaavidt hun har sit Barn hos sig. I Konventionsudkastet er denne Betingelse fuldstændig faldet bort. Derefter skulde en ung Kvinde, der føder et Barn, kunne sætte det i Pleje Dagen efter og saa være ikke blot forpligtet til i 6 Uger at gaa ledig, men ogsaa berettiget til i 6 Uger at have Dagpengene, uden at man havde fjerneste Garanti for, at Pengene eller at hendes Ledighed kom det Barn til Gavn, som man dog i første Række har tilsluttet her at skærme. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Landstingsmand Steincke i sin § 254 udtrykkelig opretholder den Betingelse for Hjælp til Moderen, at hun, medmindre Sygdom eller Barnets Død forhindrer det, har sit Barn hos sig.

Der er en anden Bestemmelse, som Landstingsmand Steinckes Forslag har, og